

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, 29. augusta č. 8, vo veci pobočky Sociálnej poisťovne Senica, Hollého č. 1219, IČO: 308 074 84, proti **povinnému: ZVL - LSA a.s.**, so sídlom v Skalici, Nádražná 9, IČO: 31 411 321, **o vymoženie 74 922,89 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Skalica pod sp.zn. 1 Er 3230/2008, o dovolaní súdnej exekútorke proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 5. júna 2012 sp.zn. 24 CoE 125/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Skalica uznesením z 9. februára 2011, č.k. 1 Er 3230/2008-28 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke JUDr. Ing. Zuzane Dobrodenkovej náhradu trov exekúcie vo výške 6 178,93 € do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súdna exekútorka po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie doručila prvostupňovému súdu podnet na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku pre neprípustnosť z dôvodu, že povinný subjekt bol 6. marca 2009 vymazaný z obchodného registra ex offo. Na základe týchto skutočností preto vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zároveň exekúciu zastavil a zároveň priznal súdnej exekútorke trovy exekúcie vo výške 6 178,93 €. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Trnave uznesením z 5. júna 2012, sp.zn. 24 CoE 125/2014 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie zmenil tak, že súdnej exekútorke sa náhrada trov exekučného konania nepriznáva. S poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 O.s.p.,

§ 200 ods. 1a 2, § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku konštatoval, že oprávnená môže uhradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi len výnimočne, a to len v dvoch prípadoch, ak by oprávnený zastavenie exekúcie zaviniť, o čom hovorí § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. V danom prípade to však neprichádza do úvahy, lebo nebolo sporné, že oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie v čase, keď povinný ešte nebol vymazaný z obchodného registra a z obchodného registra bol vymazaný až v priebehu exekučného konania. Druhým dôvodom je zastavenie exekúcie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 203 ods. 2 Exekučného poriadku v spojitosti s § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku). Poukázal na právoplatné uznesenie súdu prvého stupňa o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení podľa § 57 ods. 1 písm. g/, lebo je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Dospel k záveru, že k zastaveniu exekúcie neprišlo zavinením oprávnenej a ani exekúcia nebola zastavená z dôvodu, že majetok povinného nestačí na úhradu exekúcie, a preto nemožno použiť § 203 Exekučného poriadku na zaviazanie oprávnenej na platenie trov exekúcie ako právne posúdil súd prvého stupňa. Poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 2 MCdo 12/2004 z 22. decembra 2004, podľa ktorého možno § 203 ods. 1 Exekučného poriadku použiť len ak sú splnené predpoklady, že exekučné konanie bolo zastavené a ak existuje zavinenie oprávneného a je daná príčinná súvislosť medzi zavinením oprávneného a zastavením exekúcie. Na rozdiel od súdu prvého stupňa príčinnú súvislosť medzi zavinením oprávnenej a zastavením exekúcie z obsahu spisu nevyvodil. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 33/08 z odôvodnenia ktorého vyplýva, že ústavný súd nepovažuje za zjavne arbitrárny záver všeobecných súdov, podľa ktorého štát nezodpovedá exekútorovi za trovy exekúcie, ktoré vznikli exekútorovi a ktoré nemôže vymôcť v dôsledku toho, že oprávnenému nevznikla povinnosť ich náhrady a od povinného ich nemožno vymôcť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorka. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 237 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie vecí v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. poukázala na to, že otázku dôležitú pre rozhodnutie o povinnosti platiť trovy exekúcie, z koho zavinenia došlo k zastaveniu konania, súd môže posudzovať len z procesného hľadiska. Zásadne platí, že zastavenie exekúcie je procesným neúspechom oprávneného, ktorý inicioval začatie konania, ale exekučné konanie bolo pre neho neúspešné. K zastaveniu konania teda jednoznačne nedošlo pre správanie sa povinného, ale z dôvodu nastania právnej skutočnosti, ktorá ako taká má objektívny charakter. Na druhej strane exekútor vyvíjal exekučnú činnosť a hoci táto

nebola v konečnom dôsledku úspešná (resp. úspešná len čiastočne) pre zánik subjektu povinného, patrí mu za túto činnosť odmena, najmä s ohľadom na skutočnosť, že počas vykonávania exekúcie bola vymožená priamo na účet oprávnenej čast' pohľadávky v celkovej výške 25 961,89 €. Z uvedeného dôvodu aplikovala pri výpočte odmeny § 16 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnená navrhla dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku) s právnickým vzdelaním, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp.zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp.zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp.zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp.zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdnej exekútky bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z vád uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdnej exekútorke preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd svojím postupom (ne)odňal súdnej exekútorke možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Podľa obsahu dovolania dovolateľka zastáva názor, v zmysle ktorého jej súdy odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod,

ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Nesprávnym právnym posúdením veci súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Keďže prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci z ustanovení § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p. nevyplýva, najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie súdnej exekútorky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom v dovolacom konaní priznaná, lebo dovolateľka nebola v dovolacom konaní úspešná a účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júna 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová